

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 30.4.2013
Čj. 126/2013-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 BRNO

Věc: obv. M. B. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 2 T 100/2003 (3 svazky + složka opisů listin), včetně spisu téhož soudu sp.zn. 1 Nt 2513/2006 (4 svazky)

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obv. M. B.

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19.9.2005, sp.zn. 8 To 306/2005, jako soudu odvolacího ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 2 T 100/2003.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30.3.2005, sp.zn. 2 T 100/2003, byl obviněný M. B. uznán vinným pokračujícím trestným činem šíření poplašné zprávy podle § 199 odst. 1, 2, 3 písm. b) tr. zákona (*zde i v dalším textu míněn zákon č. 140/1961 Sb., ve znění účinném do 31.12.2009*), jehož se dopustil čtyřmi dílčími útoky, a totiž tím, že

1. dne 23.3.2003 v 10.16 hod. oznámil ze svého mobilního telefonu zn. Nokia 3110, IMEI ..., ze kterého předtím vyndal SIM kartu, na tísňovou linku 112, že na Hlavním nádraží v Praze 2 jsou v úschovni skříňce č. 42 uloženy čtyři bomby, ačkoli věděl, že tato zpráva je nepravdivá, čímž způsobil, že železniční stanice byla uzavřena, několik vlakových spojů bylo zpožděno a jiné musely být předčasně ukončeny v jiných stanicích,

2. dne 23.3.2003 v 10.55 hod. opětovně oznámil ze svého mobilního telefonu zn. Nokia 3110, IMEI ..., ze kterého předtím vyndal SIM kartu, na tísňovou linku 112, že na Hlavním nádraží v Praze 2 jsou v úschovni skříňce č. 42 uloženy čtyři bomby s tím, že upřesnil, že vybuchnou ve 13.00 hod., ačkoli dobře věděl, že tato zpráva je nepravdivá, čímž způsobil, že železniční stanice byla uzavřena, přičemž několik vlakových spojů Českých drah, a. s., bylo zpožděno a jiné musely být předčasně ukončeny v jiných stanicích, a způsobil tímto jednáním společnosti České dráhy, a. s. škodu ve výši 192.700,- Kč,

3. dne 26.3.2003 ve 12.32 hod. oznámil ze svého mobilního telefonu zn. Nokia 3110, IMEI ..., ze kterého předtím vyndal SIM kartu, na tísňovou linku 112, že na Hlavním nádraží v Praze 2 je v úschovně zavazadel uložena bomba, ačkoli věděl, že tato zpráva je nepravdivá, čímž způsobil, že železniční stanice byla uzavřena, několik vlakových spojů Č. d., a. s., bylo zpožděno a jiné musely být předčasně ukončeny v jiných stanicích, a způsobil tímto jednáním společnosti Č. d., a. s., škodu ve výši 73.200,- Kč,

4. dne 27.3.2003 v 07.07 hod. oznámil ze svého mobilního telefonu zn. Nokia 3110, IMEI ..., ze kterého předtím vyndal SIM kartu, na tísňovou linku 112, že na Hlavním nádraží v Praze 2 je v úschovně zavazadel uložena bomba, ačkoli věděl, že tato zpráva je nepravdivá, čímž způsobil, že železniční stanice byla uzavřena, několik vlakových spojů Č. d., a. s., bylo zpožděno a jiné musely být předčasně ukončeny v jiných stanicích, a způsobil tímto jednáním společnosti Č. d., a. s., škodu ve výši 49.700,- Kč.

Za to mu byl podle § 199 odst. 3 tr. zákona uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zákona zařazen do věznice s dozorem.

Kromě toho byl obviněný B. podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázán k náhradě škody společnosti Č. d., a. s., ve výši 350.700,- Kč.

Proti rozsudku podal obviněný B., odvolání, směřující do všech jeho výroků, a domáhal se vydání zprošťujícího rozsudku.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19.9.2005, sp.zn. 8 To 306/2005, bylo odvolání obviněného B. jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Odvolací soud v odůvodnění usnesení v podstatě zopakoval argumentaci odůvodnění rozsudku nalézacího soudu a konstatoval, že nalézací soud správně zjistil skutkový stav a skutek také správně právně kvalifikoval, uložil také odpovídající trest a správně rozhodl též o náhradě škody.

Podle § 2 odst. 2 tr. řádu, dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo,

a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 256 tr. řádu odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Tato ustanovení však v řízení důsledně respektována nebyla.

Pod bodem I. výroku napadeného rozsudku soud uznal obviněného B. vinným dílčím útokem pokračujícího jednání, protože dne 23.3.2003 v 10.16 hod. oznámil ze svého mobilního telefonu zn. Nokia 3110, IMEI ..., ze kterého předtím vyndal SIM kartu, na tísňovou linku 112, že na Hlavním nádraží v Praze 2 jsou v úschovni skříňce č. 42 uloženy čtyři bomby, ačkoli věděl, že tato zpráva je nepravdivá, čímž způsobil, že železniční stanice byla uzavřena, několik vlakových spojů bylo zpožděno a jiné musely být předčasně ukončeny v jiných stanicích, a pod bodem 2. výroku jej uznal vinným dalším dílčím útokem, protože téhož dne, t.j. 23.3.2003 v 10.55 hod. opětovně oznámil ze svého mobilního telefonu zn. Nokia 3110 IMEI ..., ze kterého předtím vyndal SIM kartu, na tísňovou linku 112, že na Hlavním nádraží v Praze 2 jsou v úschovni skříňce č. 42 uloženy čtyři bomby, s tím, že upřesnil, že vybuchnou ve 13.00 hod. ačkoli dobře věděl, že tato zpráva je nepravdivá, čímž způsobil, že železniční stanice byla uzavřena, přičemž několik vlakových spojů Č. d., a. s., bylo zpožděno a jiné musely být předčasně ukončeny v jiných stanicích a způsobil tímto jednáním společnosti Č. d., a. s. škodu ve výši 192.700,- Kč.

Soud vycházel z toho, že ve dnech 26. a 27.3.2003 bylo na tísňovou linku 112 také oznámeno uložení bomby (viz skutky popsány pod body 3. a 4. výroku), přičemž na přístroji tísňové linky se objevil záznam, že v těchto dvou pozdějších případech bylo telefonováno z mobilního přístroje výše uvedeného IMEI, který byl následně dne 9.4.2003 zajištěn u obviněného B. společně s mobilní SIM kartou tel. č. Telefonáty z mobilního telefonu uvedeného IMEI byly v těchto dnech zachyceny pozemní buňkou mobilního operátora sítě T-M. poblíž bydliště obviněného B. v P. , a to přibližně ve stejnou dobu, kdy bylo nahlášeno uložení bomby.

I údaje z těchto záznamů budí určité pochybnosti, ale tyto s dílčími útoky dne 23.3.2003 nesouvisí. Podstatné je to, že dne 23.3.2003 žádný z operátorů mobilních telefonních sítí, kteří působí na území České republiky, volání z mobilního telefonu IMEI ... nezachytil. Ve vztahu ke skutkům popsáným pod body 1. a 2. výroku rozsudku tedy fakticky není ničím prokázáno, že by oznámení o uložení bomby bylo uskutečněno z mobilního telefonu obviněného B., resp. zda vůbec bylo uskutečněno z jakéhokoli jiného mobilního telefonu, a také není zjištěno, z jakého místa v ČR nebo mimo ni byly inkriminované hovory uskutečněny. Popisy skutků popsáných pod body 1. a 2. rozsudečného výroku, tedy že bylo telefonováno z mobilního telefonu obviněného B., když ten z něj předtím vyndal SIM kartu, tedy nemají v provedeném dokazování podklad.

Soud uznal obviněného B. vinným i z dalších dvou skutků ze dnů 26.3.2003 a 27.3.2003, kdy bylo zjištěno, že telefonáty byly uskutečněny z mobilního telefonu IMEI ..., který byl později u obviněného nalezen.

Obviněný B. od počátku popíral, že by kdy uskutečnil jakýkoli výhružný telefonát; odmítal, že by hlas na zvukovém záznamu výhružných telefonátů byl jeho hlasem, a uváděl, že svůj telefon často půjčoval M. M., který u něj na ubytovně přespával, ale také dalším osobám, které ho na ubytovně navštěvovaly. V průběhu dokazování nebyly blíže zjišťovány osoby, které mohly mít k telefonnímu přístroji obviněného B. přístup, a ani nebyla provedena kriminalistická audioexpertiza hlasu svědka M., který u obviněného přespával a jeho mobilní telefon někdy používal, což ostatně i sám potvrdil. Ačkoli tento byl osobou,

kteřá měla přístup k telefonu obviněného, a obviněný to uvedl již na počátku trestního řízení, nebyl ani vyžádán výpis volání z jeho mobilního telefonu ke zjištění, kde se v čase anonymních telefonátů zdržoval a zda tedy mohl manipulovat s telefonem obviněného, případně umožnit manipulaci s telefonem další osobě.

Kriminalistická audioexpertiza nicméně byla vyžádána k posouzení, resp. komparaci hlasu z nahrávek výhrušných telefonátů a hlasu obviněného B. Znalec v závěrech posudku konstatoval, že ve všech čtyřech anonymních telefonátech vystupuje s největší pravděpodobností tž mluví, a dále učinil závěr, že obviněný M. B. pravděpodobně není totožný s anonymním mluvčím ve zkoumaných telefonátech. Tento svůj závěr pak znalec zopakoval i u hlavního líčení.

Za situace, kdy ani nebylo zjištěno, že by oba výhrušné telefonáty ze dne 23.3.2003 byly vůbec uskutečněny z mobilního telefonu a že by bylo voláno z lokality, kde se obviněný B. v té době zdržoval, je nejednoznačný závěr znalce jediným zjištěním, že mohl telefonovat také obviněný. Soud ohledně této skutečnosti učinil závěr, že znalec „obviněného jako pachatele nevyloučil“, což ovšem k jednoznačnému závěru o jeho vině rozhodně nepostačuje, když se vedle toho nabízí otázka, kolik dalších osob z česky nebo slovensky mluvící mužské populace by znalec rovněž nemohl vyloučit.

Navíc u veřejného zasedání odvolacího soudu byla vyslechnuta Mgr. M.S., která byla při zpracování znaleckého posudku konzultantkou přibranou pro formulaci závěrů v oblasti fonetiky a lingvistiky. Tato znalkyně na dotaz uvedla, že „pravděpodobnost, pokud by se vyjádřila v procentech, dalo by se říci, že to není ten člověk (t.j. obviněný B.) asi ze 70%“. Přestože odvolací soud tento důkaz provedl, v odůvodnění usnesení jej nijak nezohodnotil, resp. vůbec se o něm nezmínil. Za výše uvedeného důkazního stavu je také zcela irelevantní v odůvodnění rozsudku uvedený popis jiných aktivních a pasivních telefonních hovorů obviněného B., které měl uskutečnit z uvedeného mobilního telefonu dne 23.3.2003.

Výrok o vině stran dílčích útoků popsaných pod body 1. a 2. výroku rozsudku se tak opírá pouze o zcela osamocené a nejednoznačný závěr znaleckého posudku, a tedy vychází z neúplného zjištění skutkového stavu, který neumožňuje učinit jednoznačný závěr o tom, že by tyto dílčí útoky spáchal právě obviněný B.

Především z výše uvedeného znaleckého posudku pak vycházel soud i při rozhodování o vině u skutků ze dnů 26.3.2003 a 27.3.2003, popsaných pod body 3. a 4. rozsudečného výroku. V rámci dokazování se soud ve značném rozsahu zabýval zpochybňováním a vyvracením tvrzení, která obviněný B. postupně uváděl na svoji obhajobu. Pokud však jde o důkazy prokazující vinu tohoto obviněného, soud vycházel především ze zpráv telefonních operátorů a výpisů hovorů z telefonní karty č. ..., přičemž ovšem i po provedení těchto důkazů zůstala řada skutečností neobjasněna a nemohlo být tedy vyloučeno, že s telefonním přístrojem obviněného B. v inkriminovaných dnech nemanipulovala jiná osoba.

Soud vzal ze zprávy telefonního operátora T-Mobile společnosti R.M., a. s., na č.l. 45 spisu za prokázané, že ve dnech 26.3.2003 ve 12.30 hod. a 27.3.2003 v 07.02 hod. byly jeho buňkou BTS ... – P., N., tedy poblíž bydliště obviněného B., zaznamenány telefonní hovory z telefonního přístroje IMEI, který byl později zajištěn u obviněného. Toto zjištění ovšem ještě nevyklučuje, že z telefonu mohl ve stejných dnech volat i někdo jiný. Navíc nikdy nebylo zjišťováno jednak to, jaký mapový rozsah tato buňka monitoruje a zda se bydliště obviněného skutečně v dosahu této buňky nachází, a jednak ještě podstatnější okolnost, a totiž jak je vůbec technicky možné vysvětlit, že tyto hovory nebyly zaznamenány operátorem E., v jehož síti byla s telefonem provozována předmětná telefonní karta, když tento operátor má rovněž v dané lokalitě svoji buňku, resp. dokonce dvě buňky č. ... a č.

Soud na konci druhého odstavce odůvodnění rozsudku sice uvádí, že operačním šetřením bylo zjištěno, že hovory bez SIM karty přijímala buňka operátora E. v P. – N., a to z mobilního telefonu IMEI ..., ale tato skutečnost vyplývá pouze z protichůdného záznamu ve druhém odstavci na č.l. 135 spisu, kde je na jedné straně uvedeno, že „operátory bylo následně zjištěno, že hovory přijímala buňka operátora E.“, což lze v kontextu mylně vztáhnout i k anonymním hovorům, přičemž ihned v další větě se uvádí, že „Operativní technikou ve spolupráci s operátorem T-M. bylo zjištěno, že anonym činí oznámení z mobilního telefonu IMEI a v době oznámení jej zabírá buňka P. N.“ Na str. 44 spisu je založen pouze e-mail Policie ČR – Útvaru zvláštních činností – expozitury Praha, v němž je sdělováno, že v období od 27.2.2003 do 27.3.2003 byla s telefonem IMEI ... používána SIM karta ..., což následně dne 24.1.2005 potvrdil i E. sdělením na č.l. 576 spisu. Operátor E. tedy zachytil pouze provoz telefonu uskutečňovaný s vloženou SIM kartou. Zachycení žádného anonymního hovoru z telefonu IMEI ... buňkou operátora E. však nikde potvrzeno není. Důvěryhodnost zpráv a záznamů snižuje také okolnost, že nikde není objasněn rozpor mezi zprávou telefonního operátora T-M., který uvádí, že dne 26.3.2003 byl uskutečněn hovor v trvání 36 vteřin, přičemž úřední záznam Policie ČR uvádí, že hovor trval 19 vteřin. Délka hovoru ze dne 27.3.2003 nikde ve spise zaznamenána není. V úředním záznamu Policie ČR ze dne 9.4.2003 je uvedeno, že bylo zjištěno volání z telefonu obviněného na tísňovou linku 158, a to dne 7.3.2003 v 19.52 hod., přičemž právě poslechem tohoto dřívějšího záznamu policisté zjistili, že se jedná o stejný hlas jako u výhružných anonymních telefonátů. Přestože ze záznamu vyplývá, že hovor na linku 158 byl policií nahrán a opětovně poslouchán, nestala se nahrávka součástí spisu a nebyla znalci předložena ke zkoumání jako srovnávací materiál.

Dalším podkladem pro rozhodnutí soudu byl listinný výpis aktivních a pasivních hovorů z telefonního čísla ... K tomuto dokumentu je nutno nejdříve uvést, že ačkoli jej měl poskytnout operátor E., dokument nemá žádné označení, z něhož by bylo možno dovodit, že pochází od tohoto operátora a odpovídá jeho záznamům; dále nelze zjistit, kdo a kdy jej vyhotovil, protože neobsahuje žádný podpis ani datum, a ze spisu nelze ani zjistit, kdo a kdy jej jako důkaz do spisu založil. Z obvyklé praxe v obdobných případech je pouze možno usuzovat, že autorem by mohl být Útvar zvláštních činností Policie ČR.

Při zjišťování skutkového stavu z něj soud vycházel a v odůvodnění uvádí, že pokud jde o aktivní používání telefonu, obviněný B. hovořil dne 26.3.2003 ve 12:37:34 hod. s osobou vedenou v seznamu SIM karty pod jménem J., když předtím ve 12.32 zaznamenaly orgány policie anonymní volání z čísla přístroje obviněného. Dne 27.3.2003 pak obviněný v 06.56:23 hod. volal svědkovi M. a anonymní hovor zaznamenala policie v 07.07. V 08:07:14 hod. obviněný volal osobě uvedené v seznamu jeho SIM karty jako J.. Pokud jde o pasivní používání přístroje, t.j. jako volaný, pak seznam výpisu volání zaznamenává dne 26.3.2002 před anonymním voláním ve 12.32 hod. volání E. info v 11:29:51 hod. a pokračuje ve 12:52:58 hod. volání M.. Dne 27.3.2003 anonymnímu telefonátu v 07.07 hod. nepředcházelo žádné volání a po něm následovaly dva telefonáty v 08:15:52 hod. a 08:15:59 hod. osoby vedené seznamu SIM karty pod jménem J.

Právě skutečnost, že z telefonu mělo být voláno, případně přijímáno volání od známých obviněného B., měla být podpůrným usvědčujícím důkazem, že telefon těsně před nebo po oznámeních bomby používal právě obviněný B.. Skutkový stav však není popsán správně a soud zde zaměňuje SMS zprávy za volání a tvrdí, že šlo o telefonický rozhovor. Naopak, dne 26.3.2003 byl uskutečněn pouze jeden telefonický hovor, kdy bylo až večer v 18:31:13 hod. (anonym volal ve 12.32 hod.) voláno na tel. číslo osoby v seznamu SIM karty uvedené jako J., přičemž žádný příchozí hovor na telefonní přístroj obviněného v ten den zaznamenán není. Dne 27. 3. 2003 z telefonu obviněného nebyl uskutečněn žádný hovor a ani žádný hovor nebyl přijat. Všechny ostatní záznamy ve výpisu jsou pouze SMS zprávy,

z nichž, pokud jde o ty odeslané, lze dovodit pouze to, že telefon někdo používal, ale nikoli to, že to byl právě obviněný B. Pokud soud na str. 6 odůvodnění rozsudku dále argumentuje, že podle zprávy mobilního operátora nebyl zaznamenán žádný nesoulad mezi IMEI a SIM kartou, neznamená to nic jiného než to, že když byla v rozhodných dnech používána SIM karta tel. č. ..., byla vložena do telefonu IMEI ..., přičemž SMS zprávy může posílat kdokoli, kdo momentálně telefonem disponuje.

Ačkoli je všeobecně známo, že před vyjmutím karty dojde k vypnutí telefonu, protože z přístroje musí být též vyjmuta baterie, a ke stejné situaci dojde i při opětovném vložení karty, nikdo se nikdy obviněného ani nedotázal, zda měl v přístroji zadán aktivační PIN kód, nehledě k tomu, že tato skutečnost mohla být zjištěna odborným zkoumáním zajištěného telefonního přístroje, které ale také provedeno nebylo. Případné zjištění, že telefon byl pro spuštění blokován PIN kódem, by umožňovala zúžit okruh osob, které by – mimo obviněného – mohly s přístrojem nakládat, nebo by to mohlo být důkazem, že s telefonem nemohl nakládat nikdo mimo obviněného. Telefonní seznam seřazený ze SIM karty na str. 70 spisu pouze dokládá, že ze SIM karty byla zřejmě pouze opsána telefonní čísla a jim přiřazené slovní označení. Kdo, kdy a jakým způsobem tyto skutečnosti zjistil a kdo listinu vyhotovil opět nelze zjistit, protože kromě prostého textu a čísel není na listině žádný jiný identifikační údaj.

Kromě záměny SMS zpráv za telefonní hovory a nesprávného výkladu zpráv mobilních operátorů jsou v odůvodnění rozsudku uváděny i další nepřesné a sporné skutečnosti. Jde zejména o část v posledním odstavci na str. 5 a na str. 6, kterou soud uvedl tím, že obviněný B. v průběhu dalšího dokazování prostřednictvím svědka M. předkládá další verzi obhajoby a následně ji rozsáhle popisuje. K tomu je potřeba v první řadě uvést, že obviněný prostřednictvím svědka M. žádnou verzi obhajoby nepředložil. Zaslal pouze soudu několik dopisů, které mu byly doručeny do vazby a také po propuštění z vazby a měly být podepsány svědkem M., o kterých sám nikdy netvrdil, že tyto dopisy psal svědek M., což zdůraznil i u hlavního líčení dne 10.11.2004. Ostatně další podobné dopisy, jejichž pisatelem měl být M., byly též doručeny přímo obhájci obviněného a dokonce i soudu. V dopisech se sice pisatel doznává, že telefon obviněnému vyměnil a uvádí celou řadu dalších sporných skutečností, nicméně svědek M. autorství těchto dopisů opakovaně popřel a následným znaleckým posudkem z oboru grafologie ani nebylo zjištěno, že by je psal. Proto není jasné, proč je soud v dalším textu hodnotí jako změnu výpovědi tohoto svědka ve snaze pomoci obviněnému, aby nebyl trestně stíhán, a dokonce tuto změnu označuje za „akrobatickou“. Celá tato část odůvodnění rozsudku postrádá vnitřní logickou strukturu, nesourodě spojuje různá tvrzení z dopisů a z údajně změněné výpovědi svědka M., včetně zmínky o sexuální orientaci zúčastněných osob, kdy tato tvrzení následně zčásti konfrontuje se skutkovými zjištěními, takže ve svém důsledku je argumentace značně nesrozumitelná.

Další podstatnou okolností je, že u obviněného B. nebyl zjištěn žádný motiv k uvedenému jednání. Podle psychiatrického znaleckého posudku obviněný netrpěl duševní poruchou, byl řádně zaměstnán, práci vykonával ke spokojenosti nadřízených, kteří mu opakovaně přiznávali odměnu, a žádných excesů se nedopouštěl. Pokud soud v závěru rozsudku uvádí, že pohnutkou obviněného byl jeho končící vztah se svědkem M., který provozoval prostituci v prostoru F. k. a železniční stanice Praha – Hlavní nádraží, kterému obviněný B. v návalu žárlivosti chtěl znepříjemnit život, pak tento závěr nemá oporu v provedených důkazech. Soud blíže nerozvedl, z čeho vychází, a to i když svědek M. vypovídal o svém intimním vztahu s obviněným, který to ovšem popíral, a také o tom, že jejich vztah končil. Pokud by ale obviněný B. chtěl tímto způsobem „znepříjemnit“ svědkovi život, jaký by mělo smysl, že by výhrušné telefonáty uskutečnil ze svého telefonu, ve kterém nechal svou SIM kartu, a telefon si pak až do zadržení ponechal u sebe, když by musel vědět, že bude právě on nejvíce podezřelý? V takovém případě by se

nepochybně snažil telefon bez své SIM karty nastrožit mezi věci svědka M. a nějak na něj policejní orgány upozornit. To však obviněný neučinil a v počátcích přípravného řízení pouze sdělil, že svědek u něj přespává a že také používá jeho mobilní telefon, což sám svědek M. potvrdil. Až výrazně později v průběhu vazby, když si nedovedl vysvětlit, kdo mohl telefonovat, začal v dopisech soudu rozvíjet teorii, že to mohl být svědek M., kdo telefonáty uskutečnil nebo umožnil dispozici s jeho telefonem další osobě.

Z výše uvedeného je zřejmé, že soud nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a následně důkazy nehodnotil po pečlivém uvážení okolností případu, a to jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu, jak vyžaduje zákon.

Z principu presumpce nevinny (§ 2 odst. 2 tr. řádu) kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (viz náleží Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 1624/09, ze dne 5.3.2010). Jelikož neprokázaná vina má tentýž význam jako prokázaná nevina a nelze důvodně očekávat, že by se všechny shora uvedené rozpory podařilo odstranit prováděním dalších důkazů, a to i s ohledem na desetiletý odstup od spáchání skutků, je třeba uzavřít, že obv. B. nemohl být dostatečně usvědčen výsledky dokazování, což by mělo vést k rozhodnutí v jeho prospěch, konkrétně ke zprošťujícímu výroku.

Ze shora rozvedených důvodů tedy **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

1. podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19.9.2005, sp.zn. 8 To 306/2005, byl v neprospěch obviněného M. B. porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. řádu a § 256 tr. řádu, a v jemu předcházejícím řízení rovněž v ustanoveních § 2 odst. 2, 5, 6 tr. řádu,
2. podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a zrušil i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30.3.2005, sp.zn. 2 T 100/2003, jakož i veškerá další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu,
3. a dále za využití § 271 odst. 1 tr. řádu podle § 226 písm. c) tr. řádu zprostil obv. M. B. obžaloby, a neshledá-li k tomuto postupu dostatečný důvod, aby postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [4 Tz 24/2013](#)